

001193

THE PHONOLOGICAL OF LUE IN CHIANGRAI PROVINCE

BY

PORNSAWAN PLOYKAEW

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF

THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF

MASTER OF ARTS

(LINGUISTICS : SOUTHEAST ASIAN LANGUAGES AND LINGUISTICS)

IN THE

FACULTY OF GRADUATE STUDIES

OF

MAHIDOL UNIVERSITY

1985

อภินันท์นากการ

๗๗

ลิขสิทธิ์โดย มหาวิทยาลัยมหิดล

Thesis Title : The Phonology of Lue in Chiangrai Province
Name : Miss Pornsawan Ploykaew
Major Subject : Southeast Asian Language and Linguistics
Thesis Advisor : Archan Mr. William Hanna
Date : November 21, 1985

ABSTRACT

The purpose of this Thesis is to study the phonology of Lue in Amphoe Mae Suai, Chiangrai Province and the relationship between the Lue in Amphoe Mae Suai and the other Southwestern Tai dialects. The study concentrates on the sound system of the Lue dialect spoken at Baan Sannafan, in Tambon Thakoo Amphoe Mae Suai of Chiangrai Province.

The phonological description covers the phonological words, the syllables and the phonemes. which based on the Tagmemics theory.

According to the tonal comparison between the Lue Moeng Wa and the Lue Moeng Yong dialects which spoken at Baan Sannafan in Amphoe Mae Suai, Chiangrai province, they are classify in the different groups based on Hartmann's work (1976) i.e. the Lue Moeng Wa is in the Upper Southwestern group and the Lue Moeng Yong is in the Middle Southwestern group. In addition, the Lue Moeng Wa is presumed to be closely related to those dialects in the same group namely, Shan (North), Lue Chiang Rung, Lue Chiang Tuang, White Tai, Black Tai, Red Tai etc.

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ระบบเสียงภาษาลื้อใน จ. เชียงราย
 ผู้วิจัย นางสาว พรสวรรค์ พลอยแก้ว
 สาขาวิชา ภาษาศาสตร์และภาษาเอเชียอาคเนย์
 ผู้ควบคุมการวิจัย อาจารย์ วิจิเลียม ฮันนา
 วันสำเร็จการศึกษา 21 พฤศจิกายน 2528

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะ เสนอการศึกษา ระบบเสียงภาษาลื้อ โดยกำหนดสถานที่ทำการวิจัยคือ บ้านสันมะแพน หมู่ที่ 13 ต.ท่ากอ อ.แม่สรวย จ. เชียงราย (ผู้พูดภาษาลื้อในพื้นที่นี้เป็นพวกที่อพยพมาจากเมืองต่างๆในประเทศพม่า ผู้วิจัยเลือกศึกษาระบบเสียงภาษาลื้อดินที่ผู้พูดอพยพมาจากเมืองวะ เพราะเป็นดินที่มีจำนวนมากที่สุด) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้พยายามจัดความสัมพันธ์ระหว่างภาษาลื้อที่บ้านสันมะแพนกับภาษาถิ่นตระกูลไทสาขาตะวันตกเฉียงใต้อื่นๆ โดยใช้ทดลองทดสอบเสียงวรรณยุกต์ของ วิจิเลียม เจ เกคินีย์ ทำการทดสอบการแตกตัวของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาลื้อดินเมืองวะ และ ดินเมืองยอง (ซึ่งผู้พูดอพยพมาจากประเทศพม่า แต่ปัจจุบันนี้ได้อาศัยอยู่ที่บ้านสันมะแพน อ.แม่สรวย จ. เชียงราย) รวมทั้งอาศัยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องคือ งานวิจัยของ ฮาร์ทแมน ปี ค.ศ. 1976 (ซึ่งเปรียบเทียบรูปแบบการแตกตัวของเสียงวรรณยุกต์ระหว่างภาษาตระกูลไทสาขาตะวันตกเฉียงใต้ แล้วแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มเหนือ (The Upper Southwestern group) กลุ่มกลาง (The Middle Southwestern group) กลุ่มใต้ (The Lower Southwestern group)) นำมาอ้างอิงและสรุปผลการวิจัยครั้งนี้

ผลการวิจัยพบว่า ภาษาลื้อที่บ้านสันมะแพน (ดินเมืองวะ) น่าจะมีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกับภาษาราน (ตอนเหนือ) ภาษาลื้อเชียงรุ่ง ภาษาลื้อเชียงคอง ภาษาไทขาว ภาษาไทดำ ภาษาไทแคว (ซึ่งฮาร์ทแมนจัดไว้ในกลุ่มเหนือ) ส่วนภาษาลื้อที่บ้านสันมะแพน (ดินเมืองยอง) น่าจะมีความสัมพันธ์ใกล้เคียงกับภาษาไทยเหนือ ภาษาน่าน ภาษาแพร์ (ซึ่งฮาร์ทแมนจัดไว้ในกลุ่มกลาง)